

GÖYƏRÇİN

12

NAĞILLAR
ŞEİRLƏR
ÖZÜN
RƏNGLƏ

OYUNLAR
OYUNLAR
OYUNLAR

İNTİQAM

Axşam toranı düşürdü. İnəyimiz hələ örüşdən gəlməmişdi. Tut ağacına bağlanmış tərək buzov yazıq-yazıq mələyirdi.

Anam narahat-narahat həyətdə fırlanır, öz-özünə deyirdi:

- Bəs bu inək harada qaldı?

Kəndin qaranlıq küçələri ilə naxırçı Bilalın evinə sarı yollandım.

- Ay Bilal dayı! Ay Bilal dayı!

- Nə var, a bala, kimdi məni çağırır?

- Mənəm, Səkinə arvadın oğlu Eyvazam.

- A bala, bu gecə vaxtı xeyirdimi?

- Bilal dayı, inəyimiz gəlib çıxmıyıb. Naxır hansı tərəfə aparmışdın?

- Balalı inək kövşəndə qalmaz, a xalası göyçək. Harda olsa gələcək. Bir də gecənin bu qaranlığında inəkmi tapmaq olar?

- Dilim qurusun, ay dayı, birdən qurdaquşa tuş gələr.

- Get Əhməd kişiye bir qurdağzı bağlatdır, rahatca yıxılıb yat. Canavar tükünə də dəyməz sizin inəyin.

Əhməd kişinin evi yuxarı məhəllədə idi. İtlərdən qorunmaq üçün çəpərdən bir şax çəkib onlara getdim. Səfinaz xala məni mehribanlıqla qarşıladı. Döşəkçəni peçin yanındaki kötüyün üstünə atıb: Otur, oğlum,- dedi.- Nə əcəb səndən bu gecə vaxtı?

- İnəyimiz kövşəndən qayıtmayıb. Gəldim ki, Əhməd əmi ona «qurdağzı» bağlasın.

- Əhməd əmin tövlədə heyvanları rahatlayır, indicə gələr. O gəlcə bir kəkotu çayı iç canın qızsın.

Bu vaxt qapıda Əhməd əminin öskürək səsi eşidildi. O, otağa girib ətrafa göz gəzdirdi.. Məni görçək irəli gəlib, kösöv kimi qara, qabarlı əlləri ilə əlimi sıxdı və xoş gəlmisən, a bala,- dedi. -Nə əcəb səndən?

Gəlişimin məqsədini bildikdə o, məndən soruşdu:

- Bıçağın varmı?

Sualın mənasını başa düşə bilmədim.

- Nə bıçaq, Əhməd əmi?

- A pir olmuş, cib bıçağı.

- Var. O sizin nəyinizə lazımdır axı?

- Necə nəyimə lazımdı, bəs qurdağzını necə bağlayım?

O, məndən bıçağı alıb tiyəsinin açdı və mənasını bilmədiyim aşağıdakı sözləri üç dəfə təkrar etdi:

«Fədəm dəmə, ələhim, rəbbühüm, büzəmbühüm və sabaha vəla yaxafu uqubaha!»

Sonra bıçağın tiyəsinin üfürüb onu bağladı və mənə bərk-bərk tapşırırdı ki, inək tapılmayınca bıçağın ağzını açmayım.

Evə dönüb bütün bunları anama danışdım. Elə bil arvad bir az toxdadı.

Yerimə girsəm də, yuxum gəlmirdi. Elə hey inək haqqında fikirləşirdim. Buzovun səsi qulağımda əks-səda verirdi.

Tezden anam məni yuxudan oyatdı.

- A bala, nə yatmışsan, inəyimiz gəlib çıxmıdı axı?!

Tez durub əl-üzümü yudum. Bir stəkan çay içdim. Tüfəngi götürüb inəyi axtarmağa getdim. O dəre sənin, bu tərək mənim. Gəzmədiyim yer qalmadı. Birdən Sarı yoxuşun ayağındakı dərenin üstündə uçuşan quzğunlara gözüm sataşdı. Qocalardan eşitmişdim ki, quzğun həmişə leş üstündə hər-lənir.

Yavaş-yavaş dəre aşağı enməyə başladım. Birdən nə gördüm? Canavar qızıl İnəyimizi paprçalamışdı. Gözlərim doldu.

Yazıq-yazıq mələyən buzovumuzun səsi gəldi qulağıma.

Anamın kədərli çöhrəsi canlandı gözlərim önündə.

Üzünü görmədiyim canavarın,

naxırçı Bilalın və bir də Əhməd kişinin qarasına deyindim. Mənə elə gəldi ki, buzovun yetim qalmasında bunlar üçü də eyni dərəcədə günahkardı.

Əvvəlcə nə edəcəyimi bilmədim. Peşman-peşman kəndə tərəf qayıtdım. Birdən ağıma gəldi ki, leşin yanında gizlənilib canavarı gözleyim.

Yenidən geri qayıtdım. Kolluğa girib yerimi rahatladım.

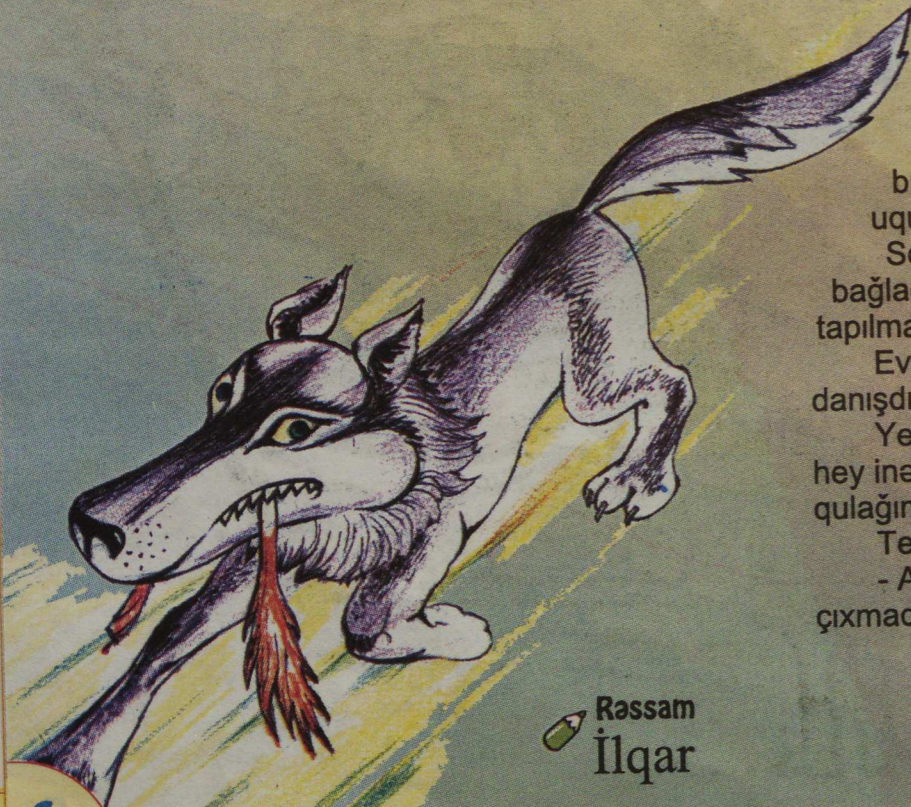
Hava yavaş-yavaş qaralır, hər kol, hər daş bir canavara, ayıya bənzəyirdi. Birdən yekə bir canavarın leşə yaxınlaşdığını gördüm. Ürəyim döyünməyə, əllərim əsməyə başladı. Özümü toplayıb canavarı nişan aldım. Ateş açılarda canavar yay kimi dartılıb yerə yığıldı.

Yaxına gəldim. Tüfəngi daşa söykəyib cibimdən bıçağı çıxartdım. Canavarın dərisini soymaq istəyəndə dal ayaqları ilə məni vurdu. Sən demə, can verən canavar son gücünü toplayıb gərənmiş. Yerə yığıldım. Daha sonra nə olduğunu xatırlamıram.

Gecənin bir aləmi özümə gəldim. Dərə mənə elə vahiməli görünürdü ki, Elə bil dəhşətli yuxu görürdüm.

Handan-hana yerə sərilməmiş canavarı, daşa söykəli tüfəngi gördüm. «İlan vuran ala çatıdan qorxar»,- deyirlər. Hər ehtimala qarşı canavarın başına bir güllə də vurdum. O, heç tərpənmədi də. Bıçağı tapıb canavarı soydum. Dərisini çiyinə atıb yavaş-yavaş kəndə yollandım. Öz-özümə düşünürdüm:

- Məni yetim qoyanlara, azğın düşmənlərə əlim çatmadı, heç olmasa qızıl inəyimizin intiqamını ala bildim.

Rəssam
İlqar

